

17. Kg

„To žereš celej semestr pořád hranolky?“ ponořila Vlasta vyčítavě lžičku do nízkotučného borůvkového jogurtu.

„No a?“ vymáchal jsem jeden z nich v kuřecí směsi s nivou a lačně ho pohltit.

Vytrčila hlavu a dramaticky vytřeštila kontaktní čočky: „Blázníš? To chceš umřít na infarkt ve třiceti?“

Polkl jsem sousto, pousmál se a mávl rukou: „Ale běž. O můj myokard se neboj. Mý srdce už potkaly horší věci, než jsou mrňavý bramborový kvádry.“

„Taky se mi zdá, že jsi ztloustnul,“ přejela mě odshora dolů kritickým pohledem vedoucího odtučňovacího tábora.

Zarazil jsem se v půlce loku, vyprsknul trochu pomerančové fanty na stůl a utřel ji do rukávu od mikiny: „Cože jsem?“

„Dopneš kalhoty bez problémů?“ naklonila se až ke mně a koukala mi naléhavě z očí do očí jako nějaké kalorické gestapo.

Začaly mě škrtit trenkoslipy a po zátylku mi stékala krůpěj potu. „Ano, dopnu,“ vykotal jsem nepřesvědčivě.

„Kdys měl naposledy nějakou zeleninu?“

...zeleninu, zeleninu, zeleninu. To slovo zůstalo viset ve vzduchu a jeho zlověstný tón naplnil jídelnu od podlahy po strop.

„Včera!“ vypálil jsem od boku a vítězně se opřel o plastické opěradlo. Ha! Jsem si jistý, že v tom vepřovém závitku musel být nějaký hrášek. Tři kuličky určitě. Možná čtyři. A vůbec... o mně už jsme toho namluvili dost. „Hele...“ naklonil jsem se zase já k ní, soustrastně a zkoumavě, „nemáš teď nějakou hnusnější pleť? Připadá mi taková dehydratovaná a nosorožčí...“

Vlasta upustila jogurt a začala si vyděšeně ohmatávat obličej.

Zrcadlo na dveřích naší koupelny na koleji bylo malé a přibité ve výšce očí. Stál jsem před ním a snažil se snožmo vyskočit natolik vysoko, abych alespoň na moment zahlédl své břicho. Nedařilo se. Po pěti minutách intenzivního poskakování jsem se zpocený a zmožený zhroutil do sprchového koutu. Uff... ty vole, pokoušel jsem se popadnout dech... kdybych tohle dělal každý večer, propadl bych se o patro níž, ale pas bych měl jako vos. Zatáhl jsem za sebou závěs a bodal si prostředníkem do hýždí, jestli nejsou moc měkké.

Odložil jsem krosnu na stůl v kuchyni: „Ahoj. Tak jsem doma.“

Maminka vyběhla nadšeně z obýváku: „Ahoj! Tak co škola? Máš se dobře?“

„Co tím chceš naznačit? Chceš říct, že jsem tlustej?“

Nechápavě svraštila čelo.

„Prosím tě, letos na Vánoce vosí hnízda nedělej, ano?“ požádal jsem ji.

„Ale... vždyť je máš tak rád.“

S výrazem mučedníka jsem se zahleděl z okna do prosincové tmy a pomalu pokýval hlavou: „Ano. Já vím.“

Stál jsem s Radimem u pokladny plaveckého stadionu. Už nějakou dobu mě bombarduje příběhy z vojenské školy. Příběhy, v nichž vojáci, kteří opomenou smítka na kanadách, absolvují za trest mnohakilometrové okruhy v plynových maskách, do nichž za běhu zvracejí vyčerpáním. Ale především prý tamní disciplína napomáhá nárůstu muskulatury.

„Co že ses do tý posilky nechal vytáhnout zrovna teď? Přemlouval jsem tě snad tisíckrát,“ zajímal se Radim.

„Protože...“ přece mu nepřiznám, že jsem tlustej. „Protože... eaa... potřebuju vybit přebytečnou sexuální energii.“ Hned jak jsem to vyslovil, uvědomil jsem si ke své lítosti, že nemám jinou sexuální energii než tu přebytečnou.

Radim mě chápavě poplácal po rameni: „Možná by sis měl koupit permanentku,“ utrousil a snažil se udržet rty v horizontální poloze.

„Moc vtipný,“ zašklebil jsem se. „Ne. Přece nevyplážnu čtyři kila, abych se moh' pravidelně dívat na lidi, jak se potějí a funějí. Jsem tu jen na zkoušku,“ objasnil jsem mu.

„Tak se netvař tak tragicky. Taky sem chodějí holky. V přiléhavých trikotech,“ spiklenecky na mě mrkl.

A opravdu. Jedna tu byla. Vážila asi jako těhotný tapír, taky tak vypadala a každou chvíli se pod ní chystal navzdory záruční lhůtě skonat rotoped.

„No jo, úplně jako na Miss Aerobic,“ procedil jsem tiše skrz zuby.

Radim jen omluvně pokrčil rameny.

Rozhlédl jsem se. Jinak byla posilovna prázdná. Pouze za pultem stál namakaný chlápek s vínovým ručníkem kolem krku a tricepsem jako moje stehno. Dokonce stejně chlupatým. Vyplachoval nějakou sklenici a koukal na televizi. Radim nám u něho schoval klíče od skříněk. O svátcích tu tedy není zrovna narváno. No jistě, předsevzetí si přece lidé dávají až od Nového roku. V lednu tady není k hnutí, a v únoru zas jak po vymření.

„Tak,“ Radim si plivl do dlaní, „prubnem bench-press?“

„Co že to prdneš?“ nerozuměl jsem. „Hele, na mě takhle nemluv. Neznám tenhle steroidní žargon.“

Radim obrátil oči v sloup a lehl si na záda na molitanovou lavičku: „Nandej mi tam z každé strany pro začátek tak třicet kilo,“ pokynul ke kovovým kotoučům ležícím opodál. Ten dvacetikilový mi vůbec nešel odlepit od země, ale nakonec se to povedlo, a zatímco si Radim máčel ruce v nějakém bílém sajrajtu, připravil jsem mu cvičební aparaturu.

„Teď poslouchej,“ rozdával mi instrukce, „já to budu zvedat, co budu moct. Úplně do mrtě. Takže si stoupni za mě a s tím posledním zvednutím budu potřebovat pomoci. Jasný?“

„Jasný,“ kývnul jsem a ukázal pěst se zdviženým palcem. „Tak do toho. Prdni to do mrtě,“ pravil jsem slangem ostříleného kulturisty.

Radim se chopil tyče, vyňal ji ze stojanu a nechal si ji klesnout na hrud'. Zhluboka se nadechl, vytrčil paže vzhůru a celá hlava mu zrudla jako tenkrát v kvartě, když recitoval Romanci o Karlu IV. a zjistil, že má rozepnutý poklopec. Nechal tyč znovu padnout na bradavky a opět ji zvedl. Pak ještě několikrát a červená v jeho tváři stále nabývala na sytosti.

Najednou začal naléhavě koulet očima.

„Už?“ zeptal jsem se.

Neodpovídal. Jen rudnul a koulel.

„To už je mrt? Takhle brzo?“ zajímal jsem se.

Jedna z jeho tepen na krku vypadala, že každou chvíli vyskočí a vystřelí mi oko. Tíše zasténal.

„Chceš teda pomoci? Ale zvednuls to asi pětkrát,“ upozornil jsem ho.

„Hááh,“ vycenil zuby a slabě zaprskal.

Uchopil jsem tyč a vyzvedli jsme ji zpátky do stojanu. Radim vydechl, poslínal lavici a svalil se na koberec: „Ty vole! Málem jsi mě zabil!“

„Promiň!“ poklekl jsem k němu. „Seš v pořádku?“

Ležel na zemi, nadával a kašlal.

„Vydrž, skočím ti pro pití.“

Doběhl jsem k pultu a vyrušil týpka s vínovým ručníkem od hlavní zpravodajské relace: „Pane, prosím vás, mohl byste mi natočit sklenici vody?“

Chlap za pultem nevěřicně vyvalil bulvy, zaryl nehty do ručníku, hodil po mně můj klíček od skříňky a namířil paži ke dveřím: „A ven!“

„Cože? Ale...“ nechápal jsem.

„Vypadni!“ zopakoval.

Seděl jsem v šatně před svou skříňkou a ničemu nerozuměl. Za moment přiběhl Radim. Už se mu vrátil méně komunistický odstín. „Co blbneš?“

„Já? Co se stalo jemu?“ ukázal jsem ke dveřím fitnessu.

„Komu?“ zamračil se.

„No tomu chlápkoví, co to tady vede,“ vrtěl jsem zmateně hlavou.

„Ty vole, to je Soňa!“

„Chtěl jsem jednu sklenici...“ zarazil jsem se. „Kdo že to je?“

„Mistryně severních Čech v kulturistice,“ artikuloval Radim zřetelně.

Chvilí bylo ticho.

„Tak... radši půjdem, ne?“ navrhl jsem.

Šli jsme mlčky zasněženým náměstím. To snad není pravda. Proč se neoholí? Možná by stačily i dámský hodinky.

„Ne, opravdu,“ chytil se Radim za hlavu, „tebe někam vzít. A vůbec. Když chceš posilovat, tak se nejdřív aspoň trochu najez. Vypadáš, jako bys vylez' z koncentráku.“

„Fakt?“ moje srdce zaplesalo.

Radim kývnul a já se pousmál: „O Vánocích se stav. Budou i vosí hnízda.“